

jeg ikke, der er noget at indvende derimod. Men det forekommer mig overhovedet, at der ligesom lægges for megen Vægt paa og tros for meget paa denne Inddrivning. Det er en Kendsgerning, at i alt Fald den første Akt, og den tilsyneladende vigtigste Akt, nemlig Udpantningen, er noget af det frygteligste Humbug, som tænkes kan. Det betyder i 99 eller i alt Fald i 80 af 100 Tilfælde absolut intet. Der er foretaget Udpantning i et Omfang, som er aldeles taabeligt, der tror jeg virkelig, der bør gennemføres en Reform. I Kjøbenhavn udpantes der endogsaa paa Ladegaarden, i Fængslerne, paa Idiotanstalten, overhovedet paa Steder, hvor det er ganske givet, at vedkommende intet har til at dække dette Krav, som rejses paa ham. Det kunde synes besynderligt ved Gældsfordringer at ville afskaffe Eksekutioner, men jeg tror, at man vilde gavne alle Parter ved at opgive Udpantningen, men beholde Afsoningen. Det er jo Afsoningen, den kompulsive Tvang, som i Reglen virker til at faa Beløbet inddrevet. Det er kun ved Frygten for Afsoning, at en vrangvillig Barnefader bevæges til at betale, hvad Udpantning kun vistnok meget sjældent vil bevirke. Der kom en Tanke frem fra de ærede Forslagsstillere, der ogsaa stemmer med et Ønske, jeg i lang Tid har næret, om at afskaffe Afsoningen, Hensættelsen paa Vand og Brød, en Straf, der, naar den effektueres, kun kan gøre vedkommende Fortræd. Kunde man tænke sig Muligheden af det, som ogsaa har været oppe i den offentlige Diskussion herhjemme: at erstatte den nuværende Afsoningsmaade med Tvangsarbejde, hvorved den vedkommende kunde fortjene noget af det Beløb, som nu gaar tabt, vilde det maaske være godt. Afsoningen er jo nu kun en Udgift for dem, som have Udgiften ved de kriminelle Sagers Gennemførelse, men medfører ikke noget som helst nationaløkonomisk Udbytte. Der er, som det vil være de Herrer bekendt, der have sylet med disse Spørgsmaal, meget store Vanskeligheder derved, idet kun en meget kort Tids Tvangsarbejde vil være virkningsløst og ikke give noget pekuniært Udbytte, og paa den anden Side vilde, som ved Vand og Brød Straffen, et længere Tvangsarbejde rive vedkommende ud af hans daglige Virksomhed for lang Tid og derved gøre ham til en Vagabond og mere usikkert til i Fremtiden at kunne yde Underholdsbidrag. Det er et Punkt, som fortjener Overvejelse. Der er vistnok lagt meget for stærk Vægt paa Inddrivningen.

Det er i Kraft af den Betydning, den skulde have, at de mene at kunne udskyde det Tidspunkt, hvor der kan tillægges Barnemoderen Forskud paa det Beløb, som skal tillægges hende. I den Henseende er dette Forslag mindre „humant“ — jeg sætter dette Ord humant i Gaaseøjne — end den nuværende Lov og Loven af 1888. Jeg anser det for tvivlsomt, at man i Længden vil opretholde denne Bestemmelse.

Jeg gaar herved over til at omtale, hvad der staar i Tillæg B. Sp. 2421—22. Jeg tror, at man maa vælge mellem det ene eller det andet. Man maa saa maaske vende tilbage til Loven af 1888, som faktisk betød det, at man i et hvilket som helst Tilfælde straks af det offentlige ydede Forskud til Barnemoderen. Det er jo faktisk, at der kan fremkomme en Situation, hvor Barnefaderen ikke straks er til at finde. Man maa derfor enten ophæve Bestemmelsen eller gaa over til en saadan Regel, hvorefter Barnemoderen skal føre Bevis for, at de Forhold, som udelukke Barnefaderen fra at være forpligtet til at yde Bidrag, ere til Stede, nemlig enten at han er død eller for bestandig bortrejst til Udlandet. Det, som Forslagsstillerne nu have opstillet, er dette: „Er Barnefaderens Opholdssted ubekendt, og der intet foreligger til Bevis for, at han enten er død eller har forladt Landet, afkræve de ovennævnte Myndigheder Faderens Forsørgelseskommune det resterende Bidrag“. Det vil sige, at Forslagsstillerne lægge Bevisbyrden over paa det offentlige med Hensyn til, hvorvidt disse Kendsgerninger ere indtraadte. Det vil sige det samme, som at dette Bevis aldrig bliver ført eller kun i et overordentligt ringe Procentantal af Tilfælde. De ærede Forslagsstillere anføre som Forsvar derfor, at de nugældende Bestemmelser ere uholdbare, idet det er et Skøn, som er overladt til Politimesteren og i Kjøbenhavn til Magistraten, og det er ikke rigtigt. Jeg har oven i Købet forstaaet Forslagsstillerne derhen, at dette Skøn i Almindelighed faldt ud til Gunst for Kommunerne, til Ugunst for Barnemoderen. Men i Kjøbenhavn have nu Forholdene udviklet sig paa en ganske ejendommelig Maade. Man troede jo, at Loven af 1892 i dette Stykke vilde betegne en Indskrænkning i Kommunernes Udgifter, og det er det jo ogsaa efter Ordlyden, men det viste sig, at hvis man skønnede, om jeg saa maa sige retfærdigt eller objektivt, blev Resultatet, at det i Almindelighed viste sig, at Barnefaderen for det første ikke var til at